

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: SAZKA sázková kancelář, a.s.**, se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, proti **žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor ekonomický**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2011, č. j. KUJI 18000/2011, OE 25/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 54/2011 - 72,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 54/2011 - 72, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2011, č. j. KUJI 18000/2011, OE 25/2011. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru vydanému dne 27. 12. 2010 Městským úřadem v Pelhřimově (dále jen „správce poplatku“), č. j. OF/695/2010-5, a toto rozhodnutí, kterým byl stěžovatelce vyměřen místní poplatek za provozování tří kusů jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí za 4. čtvrtletí roku 2010, potvrdil.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zdůraznil, že v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K výkladu neurčitého právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ uvedl, že novela zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), provedená s účinností ke dni 16. 6. 2010 zákonem č. 183/2010 Sb., umožnila obcím, aby vybíraly místní poplatek za provozování zařízení uvedených v ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Předmětem místního poplatku je podle krajského soudu nejen povolený hrací přístroj, ale i jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Přestože zákon o loteriích „jiné technické herní zařízení“ sám přímo nedefinuje, z jeho dalších ustanovení je zřejmé, že herním zařízením jsou i technická zařízení pro provozování sázkových her

pomocí terminálů. To ostatně dokládá i smysl a účel uvedené novely, jejímž cílem bylo zajistit finanční prostředky do rozpočtů obcí především vytvořením možnosti zpoplatnit tzv. jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí.

V projednávané věci tak bylo pro správce poplatku relevantní, zda je dané zařízení předmětem místního poplatku, za jakých podmínek mu podléhá a zda pro daný případ existuje na základě zákonného zmocnění vydaná obecně závazná vyhláška (zde obecně závazná vyhláška města Pelhřimov č. 4/2010). Krajský soud vzal ze správního spisu za prokázané, že ve věci byly splněny všechny zákonné předpoklady k tomu, aby stěžovatelka byla podrobena místnímu poplatku. Napadené rozhodnutí proto nelze označit za nezákonné.

Krajský soud se neztotožnil s námitkou stěžovatelky ohledně nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, kterou spatřovala v tom, že v rozhodnutí byla označena slovem „firma“. Z výroku rozhodnutí totiž jednoznačně plyne, že bylo rozhodnuto o odvolání stěžovatelky, v odůvodnění rozhodnutí je pak stěžovatelka označována jako „firma SAZKA a. s.“, což je zcela v souladu s logikou.

Důvodnou není dle krajského soudu ani námitka týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích. Krajský soud své závěry odůvodnil obsáhlou citací z nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že uvedená novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody výslovně podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Uvádí, že si je vědoma existence nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12. V důsledku právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v uvedeném nálezu se rozhodla postupovat racionálně a většinu svých žalob bere zpět. V projednávané věci však krajský soud nezodpověděl zásadní námitku, že správní orgán přistoupil k sankčnímu navýšení místního poplatku na trojnásobek podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, ačkoliv k tomu dle stěžovatelky nebyl dán důvod.

Z uvedeného důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatelku jedná ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. oprávněná osoba. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Jediným důvodem kasační stížnosti je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, který se dle tvrzení stěžovatelky opomněl vypořádat s námitkou uplatněnou v žalobě.

pokračování

Nejvyšší správní soud je soudem přezkumným, který je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, nejedná-li se o takové vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti.

Bližší vymezení kritérií přezkoumatelnosti zákon nestanoví, avšak jejich rozsah postupně vymezila judikatura jak Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu.

Z konstantní judikatury Ústavního soudu [srovnej např. náleze ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09 (všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)], vyplývá, že postup, kdy soud nedostojí své zákonné povinnosti a nevypořádá se dostatečně s námitkami uplatněnými účastníky řízení, nelze akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování. Nedodržení zákonné povinnosti rozhodnutí řádně odůvodnit se může projevit jednak tím, že soud se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývá vůbec, či se s nimi nevypořádá dostatečně. Oba uvedené druhy pochybení soudu v odůvodnění mají za následek nepřezkoumatelnost takových rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký je vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Zvolení odlišného postupu soudu při odůvodňování svého rozhodnutí by nedávalo dostatečné záruky, že rozhodnutí nebylo vydáno v důsledku libovůle a že je plně v souladu s právem na spravedlivý soudní proces. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na niž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.*“ Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že otázka náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu v souvislosti s přezkoumatelností je otázkou opakovaně konstantně judikovanou (dále srov. zejména náleze Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, na něj navazující náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a náleze ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

V žalobě podané krajskému soudu dne 29. 4. 2011 stěžovatelka mimo sporného výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, námitky nicotnosti napadeného rozhodnutí a ústavnosti zákonné úpravy vznesla námitku týkající se sankčního navýšení místního poplatku na trojnásobek podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích. V bodech VI. a VII. žaloby uvedla, že odvolací správní orgán se touto námitkou, mimo krátké konstatování, že je v plné pravomoci správce poplatku, jaké navýšení poplatku vyměří, vůbec nezabýval. Tato formulace podle stěžovatelky vyjadřuje nesprávný právní názor, že správní uvážení orgánu I. stupně není možné v odvolacím řízení přezkoumat. To je však v rozporu s úpravou odvolacího řízení obsaženou v § 48 – 50 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatelka v žalobě dále namítala, že podle § 11 odst. 2 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 1. 2010, nahrazovalo navýšení poplatku penále, úroky a pokuty. Pokud zvýšení o trojnásobek mělo nahradit penále za veškerou možnou dobu promlčení, nebylo možno rozhodnout o navýšení poplatku v maximální možné míře po uplynutí necelých dvou měsíců.

Krajský soud se však v napadeném rozsudku k této řádně uplatněné námitce žádným způsobem nevyjádřil a zcela ji opomenul, a to i v rekapitulační části svého rozsudku.

Přitom podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu opomene-li krajský soud v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat i jedinou ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73). V dalším řízení tak bude na krajském soudu, aby se ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem námitkám, které byly v žalobním řízení řádně vzneseny.

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu